

KOVÁCS ISTVÁN A közbüleg

Az ember végül mégis beadja a derekát. Ahogy beadta ötven évvel ezelőtt is. Amikor leleményesebb osztálytársaival együtt az IKKA áruház bejáratánál, valahol a Magyar Tudományos Akadémia székháza közelében anyókák Nyugatra szakadt (hazánk)fiaitól kapott dollárutalványaira, bonjaira vadászott. Hogy nejloninget vehessen... Vehessek én is. Kilenc dollárba került egy. Büszkén hordtam. És akkor is lenézően mosolyogtam a világra, amikor egy hét múlva véresre vakartam a hónaljamat. Nem a tetvektől, mint világháborút megjárt nagybátyám tette a lövészárookban... Hanem a nejloningtől... Amit aztán csak a szemétkosárba dobattam a János kórház Bőr- és Nemibeteg-gondozó Intézetének ügyeletes orvosa. Egy doktor-nő. Ő sem hord nejlonharisnyát – mondta vigasztalón, belendítve ezzel a cirkuszos nők harisnyatartóin nemegyszer légtornázó fantáziámat...

Vagyis az ember mégis beadja a derekát. Különösen, ha olyan, mint én. Pedig már-már büszke voltam hagyományos ablakainkra. Éppen amiatt, hogy huzatosak, s így nem penészesedik a lakás. Mint száz méterrel odébb a barátainké, akik néhány éve kicseréltették az ablakokat – műanyagra... Aztán rést kellett a felső kereteken vágatni. A falakon hódítva terjedő penész miatt. Van már egyszerűbb és korszerűbb megoldás is: a kicsit megbillentett szárny – így a szembe-szomszéd.

Utánanéztünk az evvel a tevékenységgel foglalkozó vállalkozóknak, vállalkozásoknak, vállalatoknak, cégeknek, céheknek... Olyanoknak, amelyeket a budai Kisokosban, s olyanoknak is, amelyeket a pesti Nagyokosban hirdettek. Van belőlük elég. Ezt biztatónak véltem: nagy a verseny, mindenki igyekszik pontosan, szépen végezni a munkáját – „ahogy a csillag megy az égen” –, különben kiesik a piacról. Ezt hallom, olvasom bő két évtizede. Mivel jelzésünkre a Cserebere-fogadom ablakcég jelentkezett először, s csak pár órával később egy második, úgy véltem sportszerűnek, ha az elsőt választjuk. Vagyis kényelemből elengedtem a fülem mellett feleségem javaslatát, márminthogy beszéljünk mással is. Ilyesmi nem először történt velem, a javíthatatlan... De aztán őt is megnyugtatta az iroda külleme, no meg az, hogy az ügyfeltevő, aki aztán a lakás

ablakait is felmértette, rokonszenves volt. Az sem nyomott keveset a latban, hogy lengyel ablak is szóba jöhetett. Egy polonistának kell ennél csábítóbb ajánlat? A hatvanas évek autóstopos útjai során is a lengyelek által nyitott ablakon láthattunk ki a nyugati világra. A „lengyel csomagot” választottuk.

Minden ígéretesnek indult. Időben jelentkezett az iroda: készek az ablakok, mikor jöhetnek beszerezni. Péntekben állapotunk meg. Két héttel azelőtt talán óvatosabb lettem volna, tizenharmadika miatt... Két nappal korábban is, mert akkor múlt hetven esztendeje, hogy Hitler megtámadta a Szovjetuniót. Ma is szenvedjük, ahogy a győztesek és vesztesek egyként pocsékká tették Európát. De most már június 24-ét írunk. Huszonegy-huszonkét évvel ezelőtt Európa, amely már nem a régi, tett egy csavaros kitérőt felénk, akik az ő kellős közepében vagyunk. Minden rendben. Reggel hétre jönnek, estére végeznek a munkával. Ha elmaradnának valamivel, azt másnap reggel pótolják. Semmi vész tehát. Mire fiunk, aki porallergiás és jól tud lengyelül, Szent Iván napján, vasárnap estére hazaérkezik, mindent rendbe, tisztába rakunk.

Reggel kilenckor még se hírük, se hamvuk nem volt az embereknek. Ez engem, a munkahelyén dekolót nem aggasztott, ahogy a cserebere-ablakos főnököt se, akinek a feleségem kétszer is telefonált. „Mit izgul, asszonyom?” – kérdezte felfortyanva. És mennyire igaza volt... Amikor kettőkor hazaértem, az utcáról láttam, hogy az ablakok be vannak téve...

„Mit izgul, nagykövet... elvtárs... Vagyis excellenciás uram?” – kérdezte a részeg protokollfőnök, amikor a gépkocsioszlopot a köztársasági elnök fogadására egy hetven kilométerrel messzebb fekvő repülőtérre vezette, mint ez a forgatókönyvben állt, s a nagykövet Pásztorffy alezredessel, a katonai attaséval együtt látta, hogy a felsorakozott díszszázad helyén a kifutópálya mellett csak egy birkanyáj legelészik. Ez némileg a protokollfőnököt is meglepte. Mert régen mennyivel egyszerűbb volt minden: egy főváros, egy nemzetközi repülőtér... egy párt... egy pártvezető... És ami a legfontosabb: egy protokollfőnök. Most meg minden járási székhelyen háromszáz politikai párt, ezer civil szervezet és legalább egy nemzetközi repülőtér meg egyetem vagy főiskola működik. Az ember nem győzi kapkodni a fejét. A protokollfőnök is kapkodta, s mert nem akart hinni a szemének, zavarában mintha a szívéhez kapott volna. A látszat ezúttal is csalt: mozdulata ugyanis

csak arra szolgált, hogy belső zsebéből előkapja a Whiskys fémdóznit, és szemét az égre szegezve annak tartalmát az utolsó cseppig kiszippantsa. „Most mi lesz?” – meredt rá a nagykövet, s példáját követve a katonai attasé is. „Excellenciás uram... Olyat még nem látott a világ, hogy repülő nem ért volna földet... Itt vagy ott... Így vagy úgy...” – tagolta bölcsnek és vigasznak szánt válaszát a protokollfőnök, aki a legújabbkori világtörténelemben a folytonosságot képviselte. Nem egyedül. „Van itt valahol helikopter?...” – tette fel a teljesen felesleges kérdést kétségbeesésében a nagykövet, aki látta, hogy nincs, s tudta, mire másfél órás késéssel a rendes repülőterre gépkocsioszlopuk bekanyarodik, már vissza van rendelve állomáshelyéről. Pedig pár perccel azelőtt a „Repülőter” felirat szembeszökésével őt is ugyanolyan megnyugvás töltötte el, mint engem évekkal később a frissen beállított ablakok láttán.

Ha nem is annyira, mint a valóságos helyzetére rádöbbenő ő, én is lelombozódtam, amikor megtudtam, hogy csak három órára futotta a hozzánk küldött két ember szorgalmából... És se hírük, se hamvuk – akárcsak reggel, csak most másként. Az első felvonáshoz hozzátartozik, hogy előbb szemrehányást tettek a feleségemnek, merthogy ők nem tudták, itt redőnytokok is vannak... Ezt nekik senki se mondta... Így most el kellett menniük hungarocellt venni... Meg gipszet és gipszkartont... Ragasztót... Valamennyire hasonlíthattak hozzám, mert a feleségem kérdését, hogy minderről a felmérést végző cserebere-ablakos főnök nem tájékoztatta őket? – eleresztették a fülük mellett, mint én, amikor bonyolultabb házi feladat megoldásáról, például a mostani ablakcseréről van szó. Amiről persze nem tudtam, hogy lesz még bonyolultabb is.

Az emberek eltűnése feleségemet gyanakvóvá tette, míg engem, akiről köztudott, hogy születése óta bízik az emberiségben, nem. És nemhiába. Fél óra múlva megjött a két ember... Ugyanabból, a közben várossá avanszált hatalmas faluból származnak, ahová gyermekkoromban vakációzni mentem a Vörösmarty téri távolsági buszvégállomásról. Ilyenkor mindig eszembe jutott a suttogva terjesztett hír, hogy Rákosi Mátyás a saját arcára akarja formálni a költő szoborfejét. Ehhez azonban a *Szózat* első sorának „á” betűjét át kellene vésní a talapzaton „u”-ra, Vörösmarty nevének a végét pedig meg kellene kurtítani az „r”-rel, s kiegészíteni az „i”-vel. Mielőtt a sárga buszra fölszálltam volna, mindig

kitérőt tettem a szoborhoz. Kivéve télen, amikor az emlékműveket ponyva, s a ponyvát hó lepte el. Akkor még azt hittem, a másfél órás buszozás után a világ végére érkezem, ahol az ember tunyán leléghatja lábát a semmibe. „Addig gyere, míg be nem költöztetnek valakit a házukba” – hívott újra és újra a nagymama. Merthogy kofa volt a Teleki-téren, s ráfogták, hogy kiskapitalista... Kisosztályidegen. Nehezen láttam át a zavaros világon. Azóta alaposan kikupálódtam. Most, hogy a rendszerváltozás huszonegyedik évében a világ közepén lakom, buzgón cipelem velük, a végtelenből visszatért emberekkel a sítet, a modern szobrász-alkotásoknak beillő ablakkerettronsokat, zsaluhengereket, összefacsarodott redőnytartó vaskereteket... Maradjon több idejük a gondos odafigyelést, művészi összpontosítást igénylő kőművesmunkára, amelynek végeredménye engem érdekel nélkül is gyönyörködtetni képes. Most pedig, hogy az én ablakaim végső külleméről s a családi otthon melegéről, biztonságáról van szó, annál inkább.

Együgyű szorgoskodásomnak, amelyről kiderült, szánalmas reménykedés volt csupán, más lett a hasznélvezője. A két ember Szent Iván éjének tűzugarató eltökéltségével – holott még csak péntek este volt – az ablaktörmelékkel megtöltött furgonba vágta magát, és elviharzott. Előbb azonban olyasmi történt, ami voltaképpen a nagykövet elvarázsolt repülőterei felbődülésére emlékeztetett... „Maga engem teljesen hülyének néz, protokollfőnök úr...?”

De vágjunk a közepébe. Embereink, akiktől a munka befejezését vártuk, mielőtt távozásuk szándékára gyanakodtunk volna, kérték a közbüveget. Nem tudtuk, mi az. Elmagyarázták. Az ő cégüknél az az íratlan előírás, hogy az elvégzett munkát szakasosan ki kell fizetni. Íme, ők betették az ablakokat, s az ezzel járó költségeket nekünk rendezni kell ahhoz, hogy a következő munkafázisba bele tudjanak kezdeni. Vagyis az előleg után most közbüveget kell fizetnünk. A közbülegről folytatott okfejtést hallva a feleségem odasúgta nekem: „Ezek bennünket teljesen hülyének néznek... Fizessünk csak utólagot... Ha befejezték a munkát.” „De ha a cégnél tényleg ez az előírás...” – bújtak ki belőlem a sündisznótüskék.

„Csupa báránnyelű a világ... Most száll le a repülő, s belőle ki juhásznak öltözve a köztársasági elnök...” – makogta könnyes szemmel a velejéig meghatódott protokollfőnök, s az üres flaskát a Mercédészének motorházára roskadt nagykövet

markába nyomta, aki mániákusan csak azt ismételte: „Hol egy helikopter? Országomat adom egy helikopterért...” Pásztorffy alezredest közben mint ha a föld nyelte volna el. Pedig a rendszerváltozás előtt állítólag a légierőnél szolgált.

Mindenesetre emberünk, aki több mint beosztottnak, de alig főnöknek tetszett, tehát a cserebere-ablakcég katonai hierarchiájában – ha van ilyen – amolyan örvezető lehetett volna, aláírásával igazolta, hogy átvette a közbüveget, majd nyájas elégedettséggel közölte, holnap reggel nyolckor egy budafoki fodrásznál bonyolult piramis-alakú valamicsodát kell összehozniuk, de legkésőbb kettőre idejönnek, s este hétre már el is felejtethjük a munkát.

Ők nem hétkor, hanem már kettőkor elfelejtették a munkát. Másnap délután hívtuk a főnököt! Hívtuk. Mit izgulunk, amikor még csak öt perc múlva négy! Öt perccel négy után hívtunk egy másik főnököt. (Oldalágon nem voltak egymás főnökei. Arról pedig, hogy ki az igazi fölöttesük, fogalmunk se volt. Lehet, nekik se.) Küldjön más munkásokat! Nekik csak kettő van... Két kőművesük... Éjt nappallá téve ők végeznek el minden kétkezi munkát. Két iroda... Két munkás... Sok-sok főnök... Nem akartam hinni a fülemnek. Megismételte: Két munkásunk van... És sok-sok megrendelésünk... Idegtépő hajsza... Nem csoda, ha háromhavonként cserélődik a kommandó... Ez utóbbi kijelentésébe beleborzongtam, mivel baljóslatú időt és helyet villantott fel előttem...

Talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy az idő csapdájába zuhantam. A békeidő csapdájába... A hazai szocializmus építésének középső harmadában, s annak is a végén, vagyis 1974-ben találtam magam. Mercedeszével éppen akkor kanyarodott elibém Kiss úr, a vállalkozó és mozirajongó. A majdnem teljesen felszámolt és kiátkozott új gazdasági mechanizmus utóvédharcosa. Egyszerre huszonegy társasházat épített. A hetvenes évek e majdhogynem mindennapi történetével ékelődött be két szovjet történelmi kalandfilm, a *Sivatagi tizenhármak* és *A negyvenegyedik* közé – (Ó, Mihail Romm, ó, Grigorij Csuhráj!) – ő, a jobb sorsra érdemes magyar dokumentarista... *A huszonegy társasházat építő*. Valójában építgető, merthogy egy-egy téglasor felrakása után Kiss úr és brigádja mintegy varázsütésre eltűnt, rohant a másik, a harmadik, a tizenötödik..., a huszonegyedik telekre ugyanezt tenni. Berregő teherautójukra a munkások, akiknek mindegyikénél volt egy pakli kártya, rendre felpakoltak egy szét-

szedhető akasztófát is, amit én brutális önfegyelmező eszköznek gondoltam. Kiderült, hogy hordozható lengőteke-állvány volt. „Miközben téglánként lopják szét a szocialista hazát, én téglasoronként építem fel a házikókat, gyarapítom a nemzeti vagyont” – nyugtatgatta az évek múlásával mind reményvesztettebb fedél nélküli tulajdonosokat, köztük bennünket is Kiss úr, hozzátéve, hogy makulátlanságához nem férhet kétség. Jótáll magáért... Ezért nem hazardírozik. Nem kártyázik, nem huszonegyezik például.

Házikó végül csak egy készült el. Az, amelyben Kiss úr is lakott. Száznyolcvan négyzetméteres lakása Spanyolból hozott alabárdokkal, pajzsokkal, kardokkal, pisztolyokkal, libikóka-peremű sisakokkal volt teleaggatva. Szombatonként a szalonjában fogadott bennünket, virtuális társasház-tulajdonosokat, s nyugtatgatását azzal a jól ismert fordulattal zárta le: „Jótállok magamért...” – De fizetnünk kell, mint a katonatisztnek, hogy folytatni tudja a munkát...

A mi házikónkat végül magunk fejeztük be. Őszintén megsajnáltam az ablakost, Veres urat. Akkor szerelt le a katonaságtól. Életét olyannyira meghatározó élmény volt Csehszlovákia megszállása, amelyben a Varsói Szerződés Egyesített Haderejének tagjaként részt vett, hogy beadta a téeszt, vagyis tovább-szolgálatot vállalt. Így katonáskodott a kettőn túl még mesebeli hét esztendőn át. Arra gondolt, hogy közben más testvéri országok megszállására is sor kerülhet majd, beleértve a Szovjetuniót is, s Moszkvába eljutva végre megláthatja Lenint. Kíváncsi volt rá, tényleg olyan piros-pozsgás-e az üvegekoporsóban, mint amilyennek a politikai tisztjük leírta. Pontosabban mesélte, mert Lenint, amíg világ a világ, nem lehet leírni. Amikor rájött, hogy hiábavaló álmodélményt, csalódottságában leszerelt a Magyar Néphadseregtől. Visszatért eredeti szakmájához, az üvegeességhez. Így most azon kesergett, hogy mire a társasházak építése során az ő munkájára kerül sor, a tulajok már teljesen kifogynak a pénzből... Állandóan ott koslatnak a nyomában... Pedig gitten kívül ő már semmit se tudna lopni... Rádásul néha ki se fizetik az elvégzett munkáját. Ezért volna jó, ha az előleg után közben is fizetnénk. „Mit?” – kérdeztük. „Közbüveget” – felelte zavartan... Akkor még nem tudtuk, mi az, őt pedig szemérme megóvta a magyarázkodástól.

A katonaságról persze én is tudnék egyet s mást mondani! Hasznom volt belőle. Az ablakcsere kudarcba-fulladásának véghajrájában különösen.

Miután emlékeimből jelentéstételre szólítottam örvezetőnket, aki birkáknak mondott újoncaival le akarta legeltetni a gyakorlóteret annak idején, az ő harsány hangján fordultam a cserebere-ablaccég főnökéhez – nem az egyikhez, hanem a másikhoz. Ez utóbbi javasolta azt, hogy hívjuk fel a Budafokon piramist építőket. Nem maradt rá idő, mert öt perc sem telt belé, s ők telefonáltak Budafokról. Hát hogy igen... Persze, hogy jönnek! Mikor? Fogalmuk sincs. De hiszen lassan már fél öt... Akkor sincs fogalmuk róla... Legalább négyórányi munkájuk van még... Lehet, hogy több. Vagyis a legoptimistább változatban este kilencre érnek hozzánk. Tizenhárom órai munkával a zsigereikben?

„Ne fárasszon engem ezzel az óhéber dumával éhgyomorral” – mondta ejtőernyős szakaszparancsnokunk, Pásztorfi alhadnagy, miután megengedte, hogy a televízióban megnézzük az amerikai úrhajósok Holdra-szállását, majd előadta, miként fogunk a NATO elleni első éles bevetéskor amerikai repülőhordozót robbantani Genovában... – ha csak gépünket le nem lövik az Alpok fölött, de ez, summa summarium, kizárt! És ezek után kérdéseket lehetett fölteni neki. Az „első éles bevetés” kifejezés elhangzása valószínűleg enyhe sokkot válthatott ki egyik szépreményű ejtőernyős felderítő bajtársunkból, hivatalosan az egyik „hallgató elvtársból”, aki civilben függetlenített KISZ-titkár volt. Riadt arccal megkérdezte az alhadnagy elvtárstól, mit tegyen, ha kitör a harmadik világháború, s őbenne tudatosodik, hogy az ellenség angol munkás... Mármint a jelképes szemközti lövészárokban... Hogy egy manchesteri proletárral farkasszemezik... És csak azért hozza fel pont e városalakót példának, mert a Ferencváros négy évvel ezelőtt egy nullára legyőzte a Manchester Unitedot, igaz, csak tizenegyessel, de neki emiatt már akkor is lelkiismeret-furdalása támadt. Ő persze ettől függetlenül most is – mármint ha háború lesz – rendületlenül bízik a béketábor győzelmében. De mégis mit tegyen? Rászegezheti-e a fegyverét egy munkásra? Merthogy a proletárinternacionalizmus kötelez. „Mit tegyen?” – ízlelgette a kérdést, mint kintinban a szokásos nagyfröccsöt Pásztorfi alhadnagy. – „Szóval, hogy az ellenség is proletár... Hm... Hát lőjön veres-csillagot a mellébe!” – derült fel az arca, úgy érezve, hogy válasza telitalálat. Tízes!

„Most mit tegyünk?” – kérdezte a feleségem. „Itt lesznek kilenckor!” – közöltem vele a lehető legha-

tározottabban, bár nehezen kerekítve a szavakat, mintha szájjáram volna. „Nem lesznek itt. Otthon nézik a televíziót és fröccsöznek... Ráadásul nem is kőművesek... Kontárok...” „Itt lesznek kilenckor. És éjfél után két óráig dolgozni fognak, mit sem törődve a kísértetekkel és a szomszédainkkal...” – folytattam magamba roskadva. – „Ez azt jelenti, hogy akkor ezek az emberek ma tizenhat-tizennyolc órát dolgoznak... Vagy ügyeskednek. Az is fásasztó. Nem szeretnék a bőrükben lenni. Mert a pitiáner csalókat is gyötri a lelkiismeret-furdalás. Főleg, ha olyan kezdők, mint ez a két agyonhajszolt ember.”

Csend támadt. A feleségem megnyugodva, hogy se agyvérzés, se szívroham nem végzett velem, azt hitte, elbóbiskoltam. Éppen ellenkezőleg. Soha ennyire nyugodt és éber nem voltam, mint akkor ott megvilágosodóban... Minden haragom elszállt a Budafokon piramist (vagy sajátos piramiszjátékot?) építőkkal szemben. A bennem támadt ürességet kitöltötte a végtelen részvét, amelynek csendjében hallani lehetett az országot évtizedek óta morzsoló különféle természetek zsiszegését. Harsány hangon szóltam a feleségemnek, hogy mind a cserebere főnököknél, mind a cserebere munkásoknál mondja le esemesen a munkát... Úgy történt.

Lefeküdtünk. Kint fújt a szél, amely mintha az űrben támadt volna. A habzó keretű műanyagablakok közbülegeiben szivarozgató manócskák kajánul fujkálták be a füstöt a lakás mind sűrűbb légközmétereibe, amelyek portömbökké álltak össze. Piramist lehetett volna belőlük építeni. Világcsodája porpiramisokat. Tele becsapott emberek múmiáival. Ez nem álom volt, hanem valóság. Mert álmodni a mostoha-bátyámmal álmodtam, aki vezérkari ezredes volt, s pár órával azután, hogy hadseregtábornok-miniszterével összeszólkkozott, szívrohamban meghalt. Hány éve már ennek? Huszonöt? Harminc? Most lengyel tábornoki egyenruhában feszítve mosolygott rám a porfelhős végtelen előterében. Hegyivadász köpenye lobogott a szélben, s gallérját a varsói felkelők kokárdája díszítette. Ugyanolyan fiatal volt, mint akkor, amikor az általa több tanú jelenlétében „géppisztolyos orrvadász!”-nak mondott felettesére rácsapta az ajtót. A koporsóban mintha csak aludt volna. Sorsával megbékélt. Mert egyszer mindenképpen bátrabb volt az egyenes beszédre. Nem úgy, mint én. Arcához szorítottam arcomat, hogy ne lássa könnyeimet. Nem ölelt meg, pedig úgy bújtam hozzá, mintha édestestvére lettem volna...

A hazarendelt nagykövet íróasztalát bővölte, éppen azt szedte pontokba, milyen érvekkel indít munkaügyi pert megalapozatlannak tartott visszahívása miatt. Ügyvédje szerint a bíróság – számukra kedvező – ítélete a kétszer-kettő=négyenél is biztosabb, ami azt jelenti, hogy – a számoknál maradván – legalább 40 millió forint üti ügyfele markát. Így társasházi lakásából, amelyet egy jónevű építési vállalkozó özvegyétől vásárolt bebútorozva, beköltözhet álmai villájába. Abba, amelyben lift köti össze a borospincét az első emeleti hálózobával. Ráadásul állásába is visszahelyezik. Vagyis borítékolható az előrehozott nyugdíj. A nagykövet – a titulus örök, ha másként is, mint a költészetben Anna –, miután a beadványtervezet tizedik változatával maradéktalanul elégedett volt, az elrontott fogalmazványokat papírrepülőkké hajtogatta, s egymás után a levegőbe suhintotta őket. Utoljára gyermekkorában játszott így. A repülők nem tudtak

néhány méternél nagyobb távolságot megtenni az alabárdokkal, pajzsokkal, kardokkal, pisztolyokkal, libikóka-peremű sisakokkal teleagatott szobában. Sorra nekiütköztek a falnak vagy a mennyezetnek s lezuhantak. Ilyenkor a nagykövet elégedetten elmosolyodott és annyit mondott: „Passz!”

Én a feleségemmel kártyáztam. Az ablakcsere volt a tét. Be kellene fejezni valamikor. Akár holnap, holnapután... Vagy két, három, négy év múlva, mint annak idején a társasházat... A szóba jöhető vállalkozók, vállalkozások, vállalatok, cégek névjegyeit, reklámkártyáit kevertük, emeltük, osztottuk. (S a költségekről szólva szoroztunk is.) Megállapodtunk abban, hogy melyik nyertes lap mögötti vállalkozást bízzuk meg, mikor, miért és miként...

„Ablak...” – emeli fel a lapokból tekintetét a feleségem, s kihúzza az egyiket...

„Passz...” – mondom én.

SZENTI ERNŐ

Közeli hozzátartozó

*Mozdulatod egy száz
évvel ezelőtti matatás folytatása.
Szívre merőleges hasadás.
A szó ír, a mondat olvas,
a vers éppen most ért fel a szószékre.
A törvény a történelem
fába szorult élősködője.
Téglában elrejtett fal.
Az alkony a napkelte
legközelebbi hozzátartozója.
Csontkifolyó, befalazott villám,
októberre időzített orgonavirágzás.*

Kreatív telhetetlenség

*Közelgett az ítéletidő,
amikor kisodródott a szegénység
az élet számára kijelölt területről.
Te is hallod? Csikorgatja fogait a fűrés.
Írjad, megtartását rád bízom!
Az alanyból állítmányra is telt.
Kényes témát feszeget
a folyó vastagra hízott jege.
A tengéslengés esete
a kreatív telhetetlenséggel.
A hír igaz. Pontozással
a végtelenbe tartó egyenes győzött.
Világos a kérdés? Ki mit tett
annak érdekében,
hogy gyorsabban múljon a múlt?
Teszi a szépet a tél: havazik.*